

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2501/2024
Рев2 2584/2024
15.01.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић, Ирене Вуковић, Јасмине Симовић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа пуномоћник Горан Стошић, адвокат из ..., против туженог ЈП „Комуналац“ Бујановац, кога заступа пуномоћник Миодраг Крстић, адвокат из ..., ради исплате новчаног потраживања, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 5285/2022 од 07.03.2023. године и ревизијама тужиоца и туженог изјављеним против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 796/2024 од 04.04.2024. године, у седници одржаној 15.01.2026. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против става првог изреке пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 5285/2022 од 07.03.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ПРЕИНАЧУЈУ СЕ пресуда Апелационог суда у Нишу Гж1 5285/2022 од 07.03.2023. године у ставу првом изреке и пресуда Основног суда у Бујановцу П1 335/21 од 20.09.2022. године у ставу трећем изреке, тако што се одбија као неоснован тужбени захтев тужиоца за исплату солидарне помоћи за период од 01.01.2019. године до 31.12.2020. године, у месечним износима од 3.483,33 динара са законском затезном каматом на сваки месечни износ од доспелости до исплате.

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 796/2024 од 04.04.2024. године, у преиначујућем делу става другог изреке, алинеја прва и друга.

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 796/2024 од 04.04.2024. године, у делу става првог изреке којим је одбијена као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Бујановцу П1 46/2023 од 21.12.2023. године у ставовима петом и шестом изреке, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 796/2024 од 04.04.2024. године, у делу става првог изреке којим је одбијена као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Бујановцу П1 46/2023 од 21.12.2023. године у ставовима петом и шестом изреке.

ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 796/2024 од 04.04.2024. године, у делу става првог изреке којим је одбијена жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Бујановцу П1 46/2023 од 21.12.2023. године у ставу првом изреке, као изузетно дозвољеној.

УСВАЈА СЕ ревизија туженог, **УКИДА** пресуда Апелационог суда у Нишу Гж1 796/2024 од 04.04.2024. године, у делу става првог изреке којим је одбијена као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Бујановцу П1 46/2023 од 21.12.2023. године у ставу првом изреке и преиначујућем делу става другог изреке, алинеја три, као и одлуци о трошковима поступка и предмет враћа другостепеном суду на поновно суђење у том делу.

Образложење

Пресудом Основног суда у Бујановцу П1 335/21 од 20.09.2022. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име разлике исплаћених и припадајућих трошкова топлог obroка за период од 01.09.2018. године до 01.08.2020. године, исплати појединачно означене месечне износе са законском затезном каматом од доспелости до исплате. Ставом другим изреке, тужени је обавезан да тужиоцу на име неисплаћеног регреса за искоришћени годишњи одмор за период од 01.09.2018. године до 31.12.2019. године, исплати појединачно означене месечне износе са законском затезном каматом од доспелости до исплате. Ставом трећим изреке, тужени је обавезан да тужиоцу на име солидарне помоћи за период од 01.01.2019. године до 31.12.2020. године, исплати појединачне месечне износе од 3.483,33 динара са законском затезном каматом од доспелости до исплате. Ставом четвртим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца за исплату солидарне помоћи за период од 01.09.2018. године до 31.12.2018. године, у појединачним месечним износима од 3.483,33 динара са законском затезном каматом од доспелости до исплате, као неоснован. Ставом петим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца за исплату разлике између исплаћене и припадајуће зараде за период од 01.09.2018. године до 01.12.2019. године, у појединачно означеним месечним износима са законском затезном каматом од доспелости до исплате, као неоснован. Ставом шестим изреке, тужени је обавезан да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 73.932,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 5285/2022 од 07.03.2023. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у ставу трећем изреке. Ставом другим изреке, укинута је првостепена пресуда у ставовима првом, другом, четвртном, петом и шестом изреке и предмет враћен првостепеном суду на поновно суђење.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену (став први изреке) тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права са позивом на одредбу члана 404. ЗПП.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије, Врховни суд је на основу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 ... 18/20 и 10/23 – други закон) утврдио да су испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној, због потребе уједначавања судске праксе, па је на основу члана 404. став 2. тог закона одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући побијани део пресуде на основу члана 408. ЗПП, Врховни суд је утврдио да је ревизија туженог основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је у радном односу код туженог од 24.01.2007. године, на радном месту Тужбом у овом радном спору тужилац је поред осталог, тражио исплату новчаног износа на име солидарне помоћи, заснивајући свој захтев на одредбама општих аката који се примењују код туженог којима је прописана обавеза послодавца да планира и обезбеди финансијска средства за исплату солидарне помоћи запосленима, ради ублажавања неповољног материјалног положаја запослених. Правилником о раду туженог од 13.12.2018. године, који је ступио на снагу 01.01.2019. године у члану 47. прописано је да је послодавац дужан да планира и обезбеди средства за исплату солидарне помоћи запосленима ради ублажавања неповољног материјалног положаја запослених под условом да за то има обезбеђена средства, док је у члану 46. предвиђена исплата солидарне помоћи у појединачно одређеним случајевима на основу уредне документације. Наведена солидарна помоћ ради ублажавања неповољног материјалног положаја запослених утврђена је у износу од 41.800,00 динара по запосленом за 2018. годину, на годишњем нивоу, без пореза и доприноса и за сваку наредну годину према подацима републичког органа надлежног за послове статистике за област радника из стамбено-комуналне делатности. Оценом налаза и мишљења вештака утврђено је да су Програмима пословања туженог за 2018, 2019. и 2020. годину планирана средстава за исплату солидарне помоћи на конту 5294, при чему је солидарна помоћ исплаћена само неколицини радника, али се није могло утврдити за коју врсту солидарне помоћи су планирана средстава за исплату.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су усвојили тужбени захтев за исплату солидарне помоћи за период од 01.01.2019. године до 31.12.2020. године у месечним износима од 3.483,33 динара са каматом, налазећи да се тужени Правилником о раду обавезао да изврши исплату солидарне помоћи запосленима ради ублажавања неповољног материјалног положаја запослених, под условом да су обезбеђена финансијска средства и ова исплата није условљена подношењем доказа нити захтева, већ припада свим запосленима.

Законом о раду право на солидарну помоћ предвиђено је као могућност, а не обавеза послодавца (члан 120. став 1. тачка 1.), док је Правилником о раду туженог од 13.12.2018. године, који је ступио на снагу 01.01.2019. године у члану 47. прописано да

је послодавац дужан да планира и обезбеди средства за исплату солидарне помоћи запосленима ради ублажавања неповољног материјалног положаја запослених под условом да за то има обезбеђена средства. У конкретном случају, тужени као послодавац има статус јавног предузећа чији је оснивач јединица локалне самоуправе, па је обрачун и исплату зараде дужан да врши у оквирима императивних прописа у које спада Закон о буџетском систему, Закон о јавним предузећима, као и Уредба о начину и контроли обрачуна и исплате зараде у јавним предузећима. Сходно томе питање обрачуна и исплате зараде има свој основ и оквир у претходно донетом Програму пословања на који сагласност даје оснивач и обавезно садржи све позиције расхода за читаву календарску годину на коју се односи и то по наменама. Уколико је аутономним прописима (уговором о раду, правилником о раду и колективним уговором) признат запосленима већи обим права од законом прописаног минимум, послодавац је у том случају дужан да планом и програмом пословања предвиди новчана средства за исплату (зараде – основне и увећане, топлог obroка, регреса, солидарне помоћи и сл.) у обиму утврђеном аутономним прописима. Следи да је предуслов за исплату солидарне помоћи, ради ублажавања неповољног материјалног положаја запослених, обавеза послодавца да у ту сврху планира и обезбеди средства, у ком случају то право припада свим запосленима. Међутим, у конкретном случају, по налазу и мишљењу вештака у Програмима пословања за 2018, 2019. и 2020. годину, била су предвиђена средства на име солидарне помоћи, али у апсолутном износу за сваку годину, без детаљног разграничења врсте солидарне помоћи, при чему је тужени исплаћивао солидарну помоћ запосленима само у појединачним случајевима, а није вршио исплату солидарне помоћи на име ублажавања неповољног материјалног положаја запослених, у ком случају би припадала свим запосленима. С обзиром да тужени као јавно предузеће и корисник буџетских средстава, Програмом пословања није планирао и обезбедио средства за исплату солидарне помоћи на име ублажавања последица неповољног материјалног положаја запослених, то тужилац нема право на исплату ове врсте солидарне помоћи за период од 01.01.2019. до 31.12.2020. године, па је Врховни суд преиначио нижестепене пресуде и одбио тужбени захтев, као неоснован.

На основу члана 416. став 1. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

Пресудом Основног суда у Бујановцу П1 46/23 од 21.12.2023. године, ставом првим изреке, тужени је обавезан да тужиоцу на име разлике између исплаћене и припадајуће минималне зараде за период од 01.09.2018. године до 01.12.2019. године, исплати износ од 13.577,25 динара, у појединачно означеним месечним износима и са законском затезном каматом од доспелости сваког појединог износа до исплате. Ставом другим изреке, тужени је обавезан да тужиоцу на име разлике између исплаћених и припадајућих трошкова топлог obroка за период од 01.01.2020. године до 01.08.2020. године исплати појединачно означене месечне износе са законском затезном каматом од доспелости до исплате. Ставом трећим изреке, тужени је обавезан да тужиоцу на име солидарне помоћи за период од 01.09.2018. године до 31.12.2018. године, исплати појединачно означене месечне износе од 3.483,33 динара, са законском затезном каматом од доспелости до исплате. Ставом четвртим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца за исплату разлике исплаћене и припадајуће минималне зараде за период од 01.09.2018. године до 01.12.2019. године, за износ преко досуђеног до траженог износа од 115.484,27 динара, односно за износ од 101.907,22 динара, као неоснован. Ставом петим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца за исплату

неисплаћеног регреса за искоришћени годишњи одмор за период од 01.09.2018. године до 31.12.2019. године, у појединачно означеним месечним износима са законском затезном каматом од доспелости до исплате, као неоснован. Ставом шестим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца за исплату разлике исплаћених и припадајућих трошкова топлог obroка за период од 01.09.2018. године до 31.12.2019. године, у појединачно означеним месечним износима и са законском затезном каматом од доспелости до исплате, као неоснован. Ставом седмим изреке, тужени је обавезан да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 112.554,00 динара, с тим што на износ од 102.500,00 динара, тече законска затезна камата од дана извршности одлуке до исплате. Ставом осмим изреке, тужилац је обавезан да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 22.500,00 динара, са законском затезном каматом од извршности одлуке до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 796/2024 од 04.04.2024. године, ставом првим изреке, одбијене су као неосноване жалбе тужиоца и туженог и потврђена је првостепена пресуда у ставовима првом, петом и шестом изреке. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставовима другом, трећем, четвртном и одлука о трошковима поступка садржана у ставовима седмом и осмом изреке, тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца (алинеја прва) за исплату разлике између исплаћених и припадајућих трошкова топлог obroка за период од 01.01.2020. године, до 01.08.2020. године, у појединачним месечним износима и са законском затезном каматом од доспелости до исплате, одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца (алинеја друга) за исплату солидарне помоћи за период од 01.09.2018. године до 31.12.2018. године, у појединачним месечним износима од 3.843,33 динара са законском затезном каматом од доспелости до исплате, усвојен тужбени захтев тужиоца (алинеја трећа) и тужени обавезан да тужиоцу на име разлике између исплаћене и припадајуће минималне зараде за период од 01.09.2018. године до 01.12.2019. године, исплати поред износа из става првог изреке првостепене пресуде и појединачно означене месечне износе са законском затезном каматом од доспелости до исплате и одлучено да свака странка сноси своје трошкове поступка (алинеја четврта).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију побијајући је у делу одлуке о исплати разлике између исплаћене и припадајуће минималне зараде за период од 01.09.2018. године до 01.12.2019. године, као и одлуку о трошковима поступка, због погрешне примене материјалног права са позивом на одредбу члана 404. ЗПП.

Тужилац је против правноснажне пресуде донете у другом степену изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права са позивом на одредбу члана 404. ЗПП, побијајући је у делу одлуке којом је одбијен тужбени захтев за исплату топлог obroка, регреса и солидарне помоћи, као и одлуку о трошковима поступка.

Испитујући побијану пресуду у преиначујућем делу на основу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП, Врховни суд је утврдио да ревизија тужиоца није основана, а да је ревизија туженог основана. Одлучујући о дозвољености ревизије туженог у преосталом делу, изјављеној против потврђујућег дела одлуке о исплати разлике минималне зараде, Врховни суд је на основу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 ... 18/20 и 10/23 – други

закон) утврдио да су испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, због потребе уједначавања судске праксе.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према чињеничном стању утврђеном у поновном поступку, након делимичног укидања првостепене пресуде П1 335/21 од 20.09.2022. године, тужени је за 2018, 2019. и 2020. годину, доносио годишње планове и Програме пословања на које је оснивач давао сагласност и који су садржали укупну масу новчаних средстава планираних за зараде, али не и структуру расхода, односно разграничење на зараде запослених, стимулације, топли оброк и сл. Вештачењем је утврђено да је тужиоцу у спорном периоду исплаћивана зарада која је нижа од минималне зараде за стандардни учинак и време проведено на раду у укупном износу 13.577,05 динара за период од 01.09.2018. године до 01.12.2019. године, при чему није урачуната стимулација од 30%, која је тужиоцу према обрачунским листама исплаћивана од септембра 2018. до октобра 2019. године. Вештачењем је такође утврђено да је тужени тужиоцу на име трошкова исхране исплаћивао износе по 1.000,00 динара месечно од 01.01.2020. године, до 01.08.2020. године у складу са Правилником о изменама и допунама Правилника о раду од 05.04.2019. године, при чему је вештак обрачунао неисплаћену разлику применом параметара из Посебног колективног уговора за јавна предузећа у комуналној делатности на територији Републике Србије. Утврђено је да је укупно потраживање тужиоца на име неисплаћене нето накнаде трошкова за исхрану у току рада 50.068,82 динара. Поред тога утврђено је да тужени у 2018. години није исплаћивао солидарну помоћ на име ублажавања последица неповољног материјалног положаја запосленима, већ само у појединачним случајевима за помоћ у лечењу и погребне услуге, при чему су Програмом пословања за 2018. годину планирана средства за исплату солидарне помоћи у износу од само 350.000,00 динара без разграничења врсте солидарне помоћи за коју су планирана средства.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су усвојили тужбени захтев за исплату разлике између исплаћене и припадајуће минималне зараде за период од 01.09.2018. године до 01.12.2019. године у износу од 13.577,25 динара укупно са каматом, а како по становишту другостепеног суда тужиоцу припада и разлика исплаћене зараде са стимулацијом и припадајуће минималне зараде са стимулацијом, будући да је тужени исплатама увећане зараде за 30% по основу стимулације у спорном периоду, признао тужиоцу право на стимулацију, преиначио је првостепену пресуду у одбијајућем делу и усвојио тужбени захтев и за преостали износ тражене разлике зараде. Нижестепени судови су одбили као неоснован тужбени захтев за исплату регреса за искоришћени годишњи одмор и разлику исплаћених и припадајућих трошкова топлог obroка за период од 01.09.2018. године до 31.12.2019. године, имајући у виду императивне одредбе Закона о привременом уређивању основица за обрачун и исплату плата, односно зарада и других сталних примања код корисника јавних средстава („Службени гласник РС“, бр. 116/14). Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев за исплату разлике између исплаћених и припадајућих трошкова топлог obroка за период од 01.01.2020. године до 01.08.2020. године и исплату солидарне помоћи за период од 01.09.2018. године до 31.12.2018. године. По становишту другостепеног суда

Програмом пословања за 2020. годину нису планирана и обезбеђена средства за исплату накнаде на име трошкова исхране у току рада, с обзиром да су планирана средства предвиђена у апсолутном новчаном износу без разграничења на зараде, стимулације, топли оброк и слично, при чему је у 2020. години, тужени прекорачио износ одобрених средстава за 6.836.953,59 динара, па тужилац нема право на исплату разлике наведене накнаде преко износа који су исплаћени у наведеном периоду на основу Правилника о раду, као ни право на исплату солидарне помоћи за 2018. годину, јер Програмом пословања за 2018. годину, тужени као корисник буџетских средстава није планирао средства за исплату солидарне помоћи на име ублажавања неповољног материјалног положаја запослених.

Неосновани су ревизијски наводи тужиоца о погрешној примени материјалног права у преиначујућем делу побијане другостепене пресуде којим је одбијен тужбени захтев за исплату разлике трошкова топлог obroка за период од 01.01.2020. године, до 01.08.2020. године и солидарне помоћи за период од 01.09.2018. године до 31.12.2018. године.

Тужени као послодавац има статус јавног предузећа чији је оснивач јединица локалне самоуправе, па је обрачун и исплату зараде дужан да врши у оквирима императивних прописа у које спада Закон о буџетском систему, Закон о јавним предузећима, као и Уредба о начину и контроли обрачуна и исплате зараде у јавним предузећима. По члану 54. став 1. Закона о буџетском систему обавезе које преузимају директни, односно индиректни корисници буџетских средстава и корисници средстава организација за обавезно социјално осигурање морају одговарати апропријацији која им је одобрена за ту намену у тој буџетској години. Тужиоцу је према утврђеном чињеничном стању на име трошкова исхране у периоду од јануара 2020. до јуна 2020. године, исплаћивано 1.000,00 динара сразмерно броју радних дана у току месеца, а што је период након престанка важења Закона о привременом уређивању основица за обрачун и исплату плата, односно зарада и сталних примања код корисника јавних средстава. Међутим, како су Програмом пословања за 2020. годину планирана и обезбеђена средства у апсолутном новчаном износу без разграничења на зараде, стимулације, топли оброк и слично, те како је у тој години, тужени прекорачио износ одобрених средстава за 6.836.953,59 динара, то је неоснован захтев за исплату разлике наведене накнаде преко износа који су тужиоцу исплаћени у наведеном периоду на основу Правилника о раду. Тужени у 2018. години није исплаћивао солидарну помоћ на име ублажавања неповољног материјалног положаја запосленима, већ само у појединачним случајевима за помоћ у лечењу и погребне услуге, при чему су Програмом пословања за 2018. годину планирана средства за исплату солидарне помоћи у износу од само 350.000,00 динара, без разграничења врсте солидарне помоћи за коју су планирана средства, па тужилац нема право на исплату ове врсте солидарне помоћи за 2018. годину.

На основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у ставу трећем изреке.

Оцењујући дозвољеност ревизије тужиоца у преосталом делу, Врховни суд је на основу члана 404. став 1. ЗПП, утврдио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној, у погледу исплате регреса за искоришћени годишњи одмор и разлике исплаћених и припадајућих трошкова топлог obroка за период од 01.09.2018. године до 31.12.2019. године, имајући у виду претходно изнете

разлоге о статусу послодавца као јавног предузећа чији је оснивач јединица локалне самоуправе и примену императивних прописа Закона о привременом уређивању основица за обрачун и исплату плата, односно зарада и других сталних примања код корисника јавних средстава („Службени гласник РС“, бр. 116/14). Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку и начин пресуђења, Врховни суд је оценио да је другостепена одлука у складу са праксом ревизијског суда и правним ставовима израженим у одлукама Врховног суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима странака, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, због чега нема услова за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, па је на основу члана 404. став 2. ЗПП одлучио као у ставу четвртом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије тужиоца у наведеном делу на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 441. ЗПП прописано је да је ревизија дозвољена у парницама о заснивању, постојању и престанку радног односа. У споровима ради новчаног потраживања из радног односа ревизија је дозвољена под истим условима као и у имовинскоправним споровима који се односе на новчано потраживање. Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари је поднета 12.10.2021. године, а вредност предмета спора побијеног дела правноснажне пресуде је очигледно испод ревизијског цензуса, па је Врховни суд оценио да ревизија није дозвољена и на основу члана 413. ЗПП, одлучио као у ставу петом изреке.

По оцени Врховног суда основани су ревизијски наводи туженог о погрешној примени материјалног права у делу одлуке о исплати разлике између исплаћене и припадајуће минималне зараде за период од 01.09.2018. до 01.12.2019. године.

Захтев тужиоца за исплату разлике између исплаћене и припадајуће минималне зараде за период од 01.09.2018. до 01.12.2019. године, односи се на период када је важио Закон о привременом уређивању основице за обрачун и исплату плата, односно зарада и других сталних примања код корисника јавних средстава („Службени гласник РС“ број 116/2014) који је ступио на снагу 28.10.2014. године, а престао да важи 01.01.2020. године. Према члану 111. Закона о раду запослени има право на минималну зараду за стандардни учинак и време проведено на раду. Минимална зарада одређује се на основу минималне цене рада утврђене у складу са овим законом, времена проведеног на раду и пореза и доприноса који се плаћају из зараде. Општим актом, односно уговором о раду утврђују се разлози за доношење одлуке о увођењу минималне зараде. То значи да запослени за стандардни учинак и време проведено на раду има право на основну зараду у складу са општим актом и уговором о раду, с тим што тако обрачуната зарада не може бити нижа од минималне зараде, јер је то минимум који гарантује закон и представља гарантовану вредност зараде која се исплаћује у висини коју надлежни орган утврди за месец за који се врши исплата. Првостепени суд је одлучујући о исплати разлике до износа минималне зараде усвојио тужбени захтев и у том делу је првостепена пресуда потврђена за укупан износ од

13.577,05 динара, међутим, појединачно досуђени износи не одговарају укупном износу од 13.577,05 динара, већ дају већи резултат од укупно 25.823,41 динар, а што је последица досуђивања месечних износа у спорном периоду, иако би се према налазу и мишљењу вештака могло закључити да се у појединим месецима појављује позитивна разлика наведена у налазу, односно да су исплаћени износи већи од утврђених износа минималне зараде. Како је другостепени суд потврдио првостепену пресуду у наведеном делу, а затим преиначио у одбијајућем делу и усвојио тужбени захтев и за преостали износ тражене разлике зараде, прихватајући варијанту налаза и мишљења вештака, која садржи увећање на име стимулације од 30%, то је у наведеном делу другостепена пресуда морала бити укинута, јер је изостало разјашњење битних чињеница о висини предметног потраживања. Одлука о трошковима поступка је укинута јер зависи од коначне одлуке у овом радном спору.

На основу чланова 404. и 416. став 2. одлучено је као у ставовима шестом и седмом изреке.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић